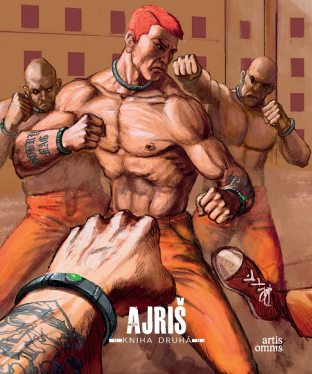

MARTIN BENKOVIC

TRESTANEC

▼
AJRIŠ

— KNIHA DRUHÁ —

artis
omnis

MARTIN BENKOVIČ

TRESTANEC

AJRIŠ

KNiha DRUHÁ

artis
omnis

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

*„Každá dostatočne vyspelá technika
je na nerozoznanie od mágie.“*
Arthur C. Clarke

Martin Benkovič
TRESTANEC
Ajriš – kniha druhá

Vydavateľstvo Artis Omnis
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

130. publikácia, prvé vydanie
Edícia Margo
Redakčná a jazyková úprava: Peter Obrcian
Zodpovedná redaktorka: Andrea Harmanová
Tlač: CORETA, a. s., Bytča

Martin Benkovič © 2022
Cover © Martin Cuco Luciak 2022
Typography © Jana Kollárová 2022
Slovak Edition © Artis Omnis 2022

ISBN 978-80-8201-156-5
Odporúčaná cena 15,90 €

V PRVEJ ČASTI SA STALO...

Ajriš sa vo svojom živote už neraz dostal do problémov. Niektoré boli menšie, iné ho však poslali do polepšovne či rovno do väzenia. Jeden by mohol povedať, že bol smoliar, ale on sa vždy len snažil pomáhať slabším.

Pri poslednom takomto úsilí prišiel o prácu, partiu spriaznených duší a Lujzu, ženu, ktorú miloval a ktorú sklamal.

Vždy bol zvyknutý prijímať bolesť a inkasovať údery. V škole od starších, doma od otca – ožrana, ktorý bil aj mamu, až ju napokon zabil. Ajriš zasa pre zmenu jeho.

No netušil, ako veľmi sa mýlil. V skutočnosti ho otec za pomoci mágie prinútil zabudnúť na všetko, čo sa týka minulosti. Dokonca aj na jeho magický pôvod a schopnosti, ktorými disponuje – odolnosť voči mágii a vytvorenie ochranného štítu, cez ktorý neprejde žiaden útok. Magický či iný.

Nevedel to ani syn Krugera, starého milionára a podnikateľa, keď prišiel vyčíňať do Lujzinho podniku. Stálo ho to život.

Ajriš by o svoj prišiel tiež, nebyť pomoci od skupiny mágov, ktorých viedol Ezechiáš. Žid, černochoch a mág.

Trojkombinácia za všetky drobné. Jeho pravou rukou bol Jegor, archivár, tréner a radar na mágiu. Spolu sa starali a chránili tínedžerku gotičku Ziu – médium a ľudský projektor.

Zasvätili Ajriša do základov používania mágie, povolávania si magických častíc, ktoré poletujú všade navôkol, a bez ktorých by mágia nebola možná. Spoločne potom prekazili Krugerov obludný plán na likvidáciu európskej smotánky. Vďaka tomu sa Ajriš zoznámil s mladučkou Luciou.

Krugerova pomsta nenechala na seba dlho čakať. Ajriša s Luciou vystopoval a uväznil. Nebyť Ezechiáša a jeho kontaktov v Interpole a armáde, obaja by zomreli.

Starého mága a jeho kumpánov napokon Ajrišova odplata dobehla v lesoch za mestom, kde ho s pomocou Ezechiáša a Lucie definitívne porazili.

1. KAPITOLA

Babysitting nemám rád, pomyslel si Ajriš pri pohľade z okna.

Nepreniknuteľná tma mu síce bránila vo výhľade, ale občas zazrel aspoň matné obrysy lesa v dialke. Mesiac zostával aj túto noc skrytý za oblakmi, len málokedy vykukol.

Po pamäti však vedel, že okolie starého lesníckeho domu je beznádejne vyklčované, a až o kúsok ďalej sa nachádza háj s prevahou listnatých stromov.

Keď sem pred pár dňami dorazili po lesnej ceste, okolie sa mu ihneď zapáčilo. Ticho, dobrý vzduch, a ani ten dvojposchodový dom nevyzeral najhoršie. Pôsobil, akoby ho len nedávno natreli. Okná nielenže neboli rozbité, ale dokonca sa leskli čistotou. A strecha... bola celá. Oči vidne sa o dom starali.

Zvonku.

Vnútro už bolo o inom.

Zariadenie museli kúpiť po kadejakých bazároch, lebo takú rôznorodú zmesku retro štýlov by len tak niekde nezohnali. A ešte aj v takom dobrom stave. Steny zdobili žlté vzorkované tapety, voľakedy možno biele, a miestami sa už odliepali.

Nebol žiadna fajnovka, ale začal sa obávať, ako bude

vyzerať toaleta. Odľahlo mu, keď zistil, že ako jedna z mála miestností prešla rekonštrukciou.

Skurvená samota, prešiel si Ajriš jazykom po zuboch a nasal vzduch pomedzi pery, až to cmuklo. Najbližšia usadlosť sa nachádzala niečo vyše štyroch kilometrov rovnou čiarou, a aj to si nebol istý, či v nej ešte vôbec niekto žije. Keď išli pred pár dňami okolo, zdala sa byť opustená. Pritom boli vo Francúzsku, a nie kdesi na slovenských lazoch. Takto ďaleko od domoviny doposiaľ nebol a ani zamak sa mu to nepozdávalo.

Domov je jednoducho domov.

A on ten svoj nemal celkom istý. Práve preto sa nechal *naverbovať*.

Tušil, že to nebude bohviečo, ale až takúto nudu neočakával: Wifi žiadna, mobily zakázané a televízia len na anténu. Tých zopár francúzskych a nemeckých staníc mu bolo nahovno. Po francúzsky nevedel vôbec a nemecky len lámane. Tu si musel vystačiť so svojou znalosťou angličtiny.

Je to dôležitý svedok, Ajriš, povedal mu Ezechiáš ani nie pred týždňom. *Treba im pomôcť, aby nám viac dôverovali*. Prehovárал ho a on to s pevne zovretými perami predychával.

Bolo mu jedno, či mu dôverujú, alebo nie, no Ezechiášovi bol vďačný, že zaťahal za nitky, aby ho nestíhali za niekoľkonásobnú vraždu. Podľa právnika mal slušnú šancu na minimálny trest. Malo to však jeden háčik. Musel by si istý čas odkrútiť za mrežami za usmrtenie z nedbanlivosti. Vraj bezpečnostné opatrenie a ukážka dobrej vôle.

To určite.

Na to sa im mohol Ajriš zvysoka... Slúbil si, že do chládku sa už nikdy nevráti.

A tak prijal ponuku, ktorá sa neodmieta.

Stráviť zopár dní v dome určenom na ochranu svedkov ďaleko od všetkého spolu s dvojicou mágov a piatimi vojakmi zo špeciálnej jednotky Európskej armády v kooperácii s Interpolom. Mali zásoby konzerv na niekoľko týždňov a navôkol sa povalovali zbrane a munícia, akoby sa chystali na vojnové ťaženie.

Svedok, ktorého strážili, nebol nebezpečný. Aspoň tak mu bolo povedané. Lenže ľudia, pre ktorých pracoval ako účtovník, už nebezpeční boli. Akísi maníci, čo majú veľmi blízko k balkánskej mafii.

Ukázali mu ich prácu na fotkách a nebol to veru pekný pohľad. Muži, ženy, deti. Nerobili rozdiely. To, čo on spravil s Krugerovým synom, bola v porovnaní s nimi amatérčina.

Trocha ho to nalomilo k rozhodnutiu. Ezechiáš ho poznal a veľmi dobre vedel, že keď zacíti možnosť niekomu skutočne pomôcť a zároveň skrížiť cestu akejsi svini, tak po tom s radosťou skočí.

„Vraj si kopal za druhý tím,“ uškrnul sa jeden z dvojice mágov – Uwe. Patril k jednotke agentov, ktorých, ako sa Ajriš dopyčul, v minulosti využívali ako tajnú zbraň proti organizovanému zločinu. Od zrovnoprávnenia ich oficiálne zaradili medzi radových členov.

„Nerozumiem,“ zamračil sa Ajriš, založil si ruky na hrud' a odhalil pritom tetovanie na predlaktiach. Na jednom mal napísané Mŕtvy mág, na druhom Dobrý mág.

Uwe tie nápisy už neraz videl a podľa výrazu tváre bolo jasné, že by mu ich najradšej vypálil z kože. Najlepšie bez anestézie. Buď mu význam tetovania niekto preložil, alebo si dal tú námahu sám.

„Nikdy som nechápal ľudí ako ty.“

„Akých?“

„Takých, čo sa považujú za niečo viac, než v skutočnosti sú. Za vyvolených, čistých, jediných hodných nosenia titulu Homo Sapiens.“

Ajriš iba mykol plec om a ďalej pozeral von oknom. Nemal náladu na moralistické debaty. Ľudia sú ľudia. Nie každý má rád každého. Bolo to tak v minulosti a bude to tak aj naďalej.

„Čítal som tvoj spis.“

„A?“

„Myslíš, že dostaneš milosť za pár hodín *verejnoprospešných prác*?“

Aj keď mu Ajriš nevidel do tváre, výsmech sa nedal prehliadnuť. Napriek tomu mlčal. Nemalo zmysel sa s ním doťahovať. Už sa blížil koniec zmeny a ráno ich vystrieda iná skupinka. Potom možno sudca rozhodne, že nie je hrozbou pre spoločnosť, a minulé činy zapadnú prachom. Prípadne dostane členkový monitor, alebo čosi také. To by prijal.

„Stále tá nadradenosť,“ prišla po chvíli odpoveď na Ajrišovo mlčanie. „Nechápem. Čo ťa mamička málo kojila? Alebo nedajbože dlho? S vami ras...“

Ďalej sa nedostal. Ajriš vystrelil štít a neviditeľnou silou pritlačil mága k stene. Zvrtol sa a skôr než protivník stihol zareagovať, ho chytil pod krkom. „Neser ma, kur-

va!“ precedil cez zuby a hľadel mu pritom do očí. „A vynechaj z toho moju rodinu.“

Potom ho pustil, trochu mu upravil tričko a vykročil ku schodom.

„Toto...“ zachripel Uwe a odkašľal si. „Toto pôjde do hlásenia!“

„Rob, čo musíš.“

Ajriš bol ešte len na polceste, keď ho cez okná oslepilo akési svetlo.

„Čo to...“ stihol ktosi dole povedať. Zvyšok vety zaniakol v rachote strelby a rinčaní skla. Ozývali sa tupé, kovové, ale aj piskľavé zvuky guliek, zrazu lietali všade okolo a narážali do všetkého, čo im stálo v ceste.

Ajriš sa po pár sekundách spamätal a rozťahol ochranný magický štít. Dbal pritom na to, aby jeho sila prešla stenami čo najrýchlejšie a zároveň bez toho, aby ich poškodil. Zhodnotil poničený interiér a bolo jasné, že útočníci sú v presile.

„Si v poriadku?“ pokľakol Ajriš k Uwemu a pomohol mu vstať. Bol trochu otrasený, ale inak vyzeral nezranený.

Kým muži zo špeciálky narýchlo zaklápali vnútorné ocelové okenice so strieľňami, Ajriš pohľadom skontroloval aj ostatných. „Všetci v poriadku?!“ zakričal práve vo chvíli, keď strelba konečne utíchla.

„Ďakujem za pozornosť,“ ozval sa zvonka niečí hlas z megafónu. Hovoril po anglicky, ale so silným východoeurópskym prízvukom. Ajriš zaraz pochopil, prečo sú zloduchovia v hollywoodskych filmoch znázorňovaní práve takto. Nebolo to len akýmsi stereotypom Rusa či

Východoeurópana. Ten akcent bol jednoducho hrozivý. Oveľa viac než britský, priteplený francúzsky či smiešny nemecký.

„To bola len ochutnávka,“ pokračoval hlas. „Viete, koho chceme, tak nám ho vydajte a nik z vás nemusí umrieť. Za predpokladu, že sa tak už nestalo,“ zasmial sa vlastnému vtipu. „Na odpoveď máte desať sekúnd.“

Ajriš čakal, že začne odpočítavať, ale nedočkal sa.

„Ako si na tom?“ dobehol zhora kapitán Peter Weber – veliteľ jednotky.

„V pohode. Tieto ich pluvátka udržím pokojne až do rána. Nemajú šancu,“ uškrnul sa Ajriš a vzápätí sa opäť ozvala strelba.

Peter a Uwe sa prikrčili.

„Len nech si minú muníciu...“

Ani nedohovoril a budovou otriasol výbuch. Cez strielne sa dovnútra vovalil teplý závan spolu so zápachom síry a spáleniny.

„Tuším skúšajú väčšie kalibre.“

„Aj toto udržíš?“ spýtal sa veliteľ s obavou v hlase.

„Ale hej,“ odvetil Ajriš okamžite. S Ezechiášom a Jegorom čo-to potrénoval. Magické častice, prvky, bez ktorých by žiaden mág nevedel používať schopnosti, už dokázal vycítiť rýchlejšie, a aj ich povolať. „No pre istotu sa o nich postarajte. Len trochu vystrčte hlavne z okien. Malo by to stačiť, aby ste sa dostali mimo štítu.“

„Nedá sa strieľať aj cez?“

„Dá, ale na väčšiu vzdialenosť sa znižuje presnosť,“ vysvetlil Ajriš. Zistili to s Jegorom počas výcviku. Pripí-

sovali to zmenenej hustote vzduchu v oblasti štítu, alebo inému fungovaniu molekúl, atómov či akých sračiek.

Peter a Uwe sa rozbehli na horné poschodie. Ajriš si zatiaľ sadol na schody a zapálil si. Už si neraz povedal, že by mal prestať, ale v takýchto chvíľach si nevedel pomôcť.

Občas privrel oči a skontroloval stav štítu. Najväčší nápor útočníkov prichádzal od hlavného vchodu, preto nové častice z okolia na obnovu obrany povolával práve tam.

Strelba vonku utíchla, ale vzápätí ju vystriedali výstrely z obklúčeného domu. Ajriš zachytil bolestivé výkriky a nadávky, ktorým trochu porozumel.

Na tvári mu pohrával úsmev a v žilách prúdil adrenalin. Konečne sa cítil užitočný.

„Dal som vám šancu ukončiť to po dobrom!“ zvolal ten ktosi s prízvukom. „Ale teraz vás zabijem, a keď mi to nebude stačiť, nájdem si aj vaše rodiny!“

Na potvrdenie jeho slov sa ozvala séria výbuchov po celom obvode štítu. Dom sa otriasol v základoch a všetko, čo nebolo dôkladne pripevnené, popadalo na zem. Objavili sa pukliny a schodisko silne zaprotestovalo.

„A kurva.“

Ajriš v hlave ucítil narastajúcu ostrú bolesť a skoro mu z úst vypadla cigareta. „Stiahnite sa dole! Okamžite!“ zakričal, vyplul cigaretu, dupol na ňu a rozťahol štít ďalej od domu.

Stále pohoda, to vydržím, nahováral si, ale aj tentoraz sa zmýlil.

Niečo silné a najmä magické prúdilo do štítu zo všetkých strán súčasne.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Peter, keď okolo Ajriša prebehol a všimol si jeho výraz.

„Tí skurvenci si priviedli mágov. Minimálne štyroch.“

„Uwe, Karolína,“ vydal pokyn veliteľ.

„V štíte toho veľa nezmôžeme,“ odvetila Karolína a bezradne sa pozrela na svoje ruky.

„Nájdite ich, pripravte sa a dajte mi vedieť,“ precedil Ajriš cez zuby. Obnovovanie štítu ho zamestnávalo naplno. Každým nádychom ho o kúsok stiahol. Zároveň cítil, ako sa cudzí mágovia približujú.

Zatvoril oči a sústredil sa.

„Mám,“ ozvala sa Karolína.

„Aj ja,“ pridal sa zakrátko Uwe.

„Kryte sa, pre istotu.“

Ajriš nemusel nikoho prehovárať, poslúchli okamžite.

„Teraz!“ zakričal, vystrelil štít smerom von a vypol ho. Málo na to, aby mágov odhodilo, ale dosť na to, aby im dočasne prerušil tok mágie.

Petrovi muži poodchýlili okenice, spustili kryciu palbu a umožnili svojim mágom činiť sa.

„Zásah!“ zajasala Karolína, ktorá si častice privolala rýchlejšie.

Uwe také šťastie očividne nemal. Namiesto toho len zahrešil a Ajriš okolo domu opäť vztýčil štít.

Balkánci, alebo čo boli zač, opätovali strelbu, ale po chvíli prestali.

„Do rána asi nevydržíme,“ poznamenal Ajriš, keď opäť pocítil magický tlak na štít zo všetkých štyroch strán. „Majú záložných mágov.“

„Kurva!“ uľavil si Peter a uderil päšťou do steny.

„Volali ste už posily?“

„Nedá sa. Sme odpojení.“

„Čože?!“

„Musia mať rušičku a cestou zrejme odpojili aj pevnú linku.“

„Tak sa musíme prestrieľať,“ navrhol Ajriš.

Peter pritakal. „Najprv sa postaráme o tie svetlá. Vieš nám dať takých päť sekúnd?“

„Bez problému. Pokiaľ pri sebe nemajú rušičku schopností, tak to nejaký čas vydržím. Ak sa popritom postaráte o mágov, o to lepšie pre nás.“

„Nulifikátory sú prísne strážené. Nebudú ich mať.“

Kúsok po kúsku tlačil Ajriš štít dopredu. Mágovia ucítili zmenu, pridali na sile a zostali stáť na mieste.

Ajriš sa usmial a čakal na signál. Kútikom oka zahliadol, ako sa Petrovi muži rozmiestňujú a hľadajú ciele.

„Sme ready,“ počul napokon veliteľa. Trochu posunul štít, potom ho prudko vystrelil do strán. Svetlá áut zhasínali jedno po druhom, ozvalo sa aj zopár výkrikov a niekoľko výbuchov.

Opäť aktivoval štít, a práve včas. Len kúsok od neho rozrazila bezpečnostné dvere ohnivá guľa. Prehla ich dovnútra, ale pánty vydržali. Plamene oblizli steny a staré tapety sa vznietili.

Uwe pohotovo priskočil k hasiacemu prístroju a uhasil ich.

Keď sa prach a dym rozplynuli, naskytol sa Ajrišovi pohľad na asi desiatku áut s pozhasínanými reflektormi.

Rovnaká situácia bola zrejme z každej strany domu. To je zhruba štyridsať áut a v každom z nich minimálne štyria ľudia.

„Leck mich!“ zakričal Uwe . „Trošku overkill na nejakého obyčajného účtovníka, nemyslíte?“

„Nie nejakého,“ poznamenal Peter, „ale hlavného. A už vôbec nie obyčajného.“

„Je mág?“

Veliteľ prikývol. „Dokáže utajovať a šifrovať informácie. Pri razii u jeho bývalého bossa sme sa dostali k neoficiálnym účtovným knihám, ale bez neho sú nám na nič. Predpokladáme, že nám pomôžu dostať aj ich partnerov a spriatelené skupiny.“

„Ak zomrie, umrú s ním aj dôkazy,“ pochopil Ajriš.

„Presne. Pre nich má však väčšiu cenu živý. Má fotografickú pamäť a ako jediný pozná všetky účty. Bez neho sa k nim v živote nedostanú.“

Ajriš pozrel na chlapíka, kvôli ktorému sa celý randál spustil. Ležal mu pri nohách, na sebe mal nepriestrelnú vestu, čo mu siahala od uší až po kolená, na hlave nasadenú helmu a ruky položené na nej. Nebol celkom archetyp účtovníka, očividne sa o seba staral, ale zdanie dokázalo klamať.

„Dobre teda, tak to s nimi skoncuje.“ Ajriš zovrel ruky v päšť a zahľadel sa do tmy. Len vďaka žiare ohňov dokázal rozoznať aj obrysy ľudí. Očividne sa nebáli.

„So všetkými?“ zapochyboval Uwe.

„Keď ich odjebeme dostatočné množstvo, zvyšok utečie.“

„Nič iné nám asi nezostáva,“ súhlasil Peter a nasadil si okuliare s nočným videním, ale ešte si ich neaktivoval. Ostatní nasledovali jeho príklad. „Daj nám viac času, než znova zapneš štít. Riskneme to.“

„Ako chceš. Nájdite si ciele. Najlepšie toho hajzla s megafónom.“

Ajriš sa posadil na zem do tureckého sedu a zatvoril oči. Tak ho to učil Jegor po udalostiach s Krugerom. *Správne dýchanie a koncentrácia*, hovoril mu. *Bolesť si nevšímaj.*

Štít striedavo sťahoval a roztahoval. Niekedy viac, inokedy menej. Hlavne, aby zneistil mágov. Už boli opatrnejší a jedného cítil priamo pred sebou. Síce ho nevidel, no vedel, že tam je a všetok tok svojej mágie sústredí rovno na Ajriša.

„Sme pripravení,“ šepol Peter. „Skús tak, aby nepopadali.“

Nádych a výdych. Ajriš bariéru stiahol, rozťahal a následne vypustil. Jemne, ale predsa silnejšie ako plánoval. Keď otvoril oči, zazrel zopár chlapov zatackať sa.

Padli výstrely a hneď za tým ďalšie. Uwe s Karolínou sa tiež pridali a kropili autá. Uwe ohňom, Karolína akýmsi slizom.

Aj z balkánskej strany sa zablysko a Ajrišovi nad hlavou presvišťala guľka. Prikrčil sa a sledoval situáciu. Nepriatelia si uvedomili, že aj oni môžu strieľať, a jeden po druhom sa pridávali. Bolo ich však už výrazne menej.

Ajriš obnovil štít a vtom sa ozval prvý výkrik z ich radov. Obzrel sa a zbadal veliteľa, ako leží na zemi s rozťahnutými rukami. Zbraň naďalej pevne zvieral medzi

prstami. Aj zo svojho miesta videl, kam ho zasiahla guľka – na stred vesty.

Karolína si k veliteľovi okamžite pokľakla a prezerala ho. Mal vypúlené oči a lapal po dychu. Zakrátko sa mu podarilo nadýchnuť a rozkašľal sa.

„Je v poriadku,“ povzdychla si. „Vesta guľku zachytila, ale len tak-tak,“ ukázala krv na prstoch. „Nevošla hlboko.“

„To asi nebudú obyčajné náboje,“ odplul si jeden z Petrových chlapov, Brian, a vytiahol nožík. Chvíľu sa opatrne rýpal vo veste a potom si baterkou posvietil na malý predmet na dlani. „V živote som také nevidel, ale nevyzerajú lacno. Môžu byť vyrobené z titánu, alebo aj čohosi iného.“

„Peter, si v poriadku?“ spýtal sa Ajriš.

Veliteľ sa párkrát zhlboka nadýchol, ale napokon prikývol. „Mám asi zopár zlomených rebier, ale lepšie ako byť mŕtvy. Kolkých ste dali dole?“

Ajriš počkal, kým si vymenia odhady. Nebol jediný, komu pri výslednom čísle poklesli ramená. Ak chceli byť optimisti, tak menej ako tridsiatich. Mágov ale buď nezasiahli žiadnych, alebo mali protivníci ďalších v rezerve, lebo teraz už namiesto štyroch cítil šiestich.

„Lepšie ako nič,“ usmiala sa Karolína. „Tri-štyrikrát to zopakujeme a máme slušnú šancu.“

„Nie, ak nepreriedite tých mágov. Takto to už fakt dlho nevydržím,“ vypenil Ajriš a na čele sa mu objavili prvé kvapky potu.

Už teraz mali šťastie, že sa držal. Ani nie pol roka dozadu by už boli po smrti.

Keď Jegora znova uvidím, musím mu kúpiť pivo za to, že ma deň čo deň kopal do tréningu.

„Použite všetko, čo máte, musíme znížiť počty mágov,“ zaúpel Ajriš. „Najlepšie ihneď.“

„Kde ich cítiš najviac?“ spýtal sa Peter.

Ajriš zavrel oči, pery pevne zovreté, dýchal zhlboka a rýchlo. „Lavá strana, myslím, musia byť blízko pri sebe. Mieria na jedno miesto, ale tok je prisilný na jedného. Ak to teda nie je samotný Saruman.“

„Kto?“ spýtal sa ktosi, ale na odpoveď nebol čas.

Ozvala sa strelba a výbuchy.

Už aj videli z čoho. Mali raketometry.

Ajriš sa už s nimi tentoraz nehral a vystrelil štít prudko do strán. Počas sústredenej palby ani nemal príliš na výber, ak nechcel prepustiť nepriateľské projektily a mágiu. Ešte než začali agenti strieľať, začul prvé výkriky. Zo pár guľiek sa muselo obratom vrátiť k majiteľom.

Spokojne sa uškrnul a zbieral energiu na opätovné vyvolanie štítu.

Petrovi muži sa kryli za tehlové múry a okenice a strieľali. Občas sa museli stiahnuť, keď sa blížil magický projektil, ale vtedy Ajriš na chvíľu vystrelil štít a pokračovali odznova.

Keď opäť obnovil bariéru, bolo už takmer každé druhé auto v plameňoch. Zavrel oči a skúmal nápor. Na príval magickej energie nemusel dlho čakať, ale boli na tom lepšie, než si pred chvíľou dokázal predstaviť.

„Cítim už len dvoch,“ oznámil a trochu si vydýchol. „Ale možno sa iba šetria.“

„Troch som dal určite dole,“ pochválil sa Uwe. „Dopadol medzi nich môj fireball a už sa nepostavili.“

Ajriš uznanlivo prikývol a pokúsil sa o úsmev.

„Ako si na tom? Zvládneš to ešte?“ bol zvedavý Uwe.

„Po tom, ako ste to vyčistili, ešte zvládnem zo dve kolá,“ odvetil Ajriš a pozrel sa na hodinky. „Do svitania máme asi hodinu.“

„A to už príde kavaléria,“ pritakal Peter.

„Možno.“

Veliteľ sa zamračil. „Čo tým myslíš?“

„Nemali tu už dávno byť? Nemajú to sem až tak ďaleko.“

„Možno čakajú na pokyny alebo posily.“

„Tie výbuchy počuť určite až za horami. Musí im byť jasné, že je to tu zlé. Ty by si vyčkával?“

Peter neodpovedal, len pevne zovrel pery a zahľadel sa cez priezory von.

„Nikto nepríde, lebo to tak majú naplánované. Sme v tom sami,“ povedal Ajriš a nechal slová doznieť.

Pochopili okamžite.

„Nieкто nás zradil,“ hlesol Uwe, poobzeral sa a najdlhšie spočinul zrakom na Ajrišovi.

Ten mu pohľad opätoval. „Mohol to byť nieкто z nášho striedania.“

„Ja viem, prepáč. Nemyslel som to tak.“

„Myslel, ale rozumiem. Som tu jediný outsider a ešte aj kriminálnik. Nikdy nikomu never,“ usmial sa Ajriš.

„Dáme ďalšie kolo?“

Súhlasne pokývali hlavami.

Ajriš sa opäť pohrával so štítom vediac, že na nepria-

teľských mágov už nezapôsobí. Nemohli byť takí sprostí, aby mu na to znova naleteli.

„Teraz!“

Chlapi spustili paľbu, ale zakrátko prestali.

Ajriš obnovil štít.

„Čo sa deje?“ spýtal sa.

„Kryjú sa. Takto ich nedostaneme.“

„Kurva! Čo teraz?“

„Môžeme čakať, alebo prevziať iniciatívu. Ak sú však naše dohady správne, žiadne striedanie nepríde.“

„Takže zaútočíme?“

Peter mykol plecami. „Veľa možností nemáme,“ zhodnotil a podal Ajrišovi pištoľ. „Ty sa postaraj o nášho pána účtovníka, aby sa nedostal do ešte väčšieho maléru. Brian, Michal, Uwe, Tomasz, idete so mnou. Karolína, Ian, zostávate s Ajrišom. Viete, čo máte robiť.“

Obaja prikývli.

„Aký máš plán?“ vyzvedal Ajriš.

„My ich zdržíme a vy pôjdete.“

„Pôjdeme kam?“

„Karolína pozná cestu von. Máme tu tunel.“

„Tak prečo sa zbytočne zahrávame s týmito?“

„Máme ho pripravený ako poslednú možnosť.“

„A čo vy?“

„Ako som povedal. My ich zdržíme.“

„Bez štítu dlho nevydržíte.“

Peter sa usmial.

„Som rád, že si o nás robíš starosti, ale vieme sa o seba postarať. Karolína?“